

[Elin Appel.]

alligevel. Lad det dog blive saadan, at mellem Mand og Hustru kan man selv bestemme, om Paatale skal rejses eller ej.

Udvalget har rejst Spørgsmaalet, om det er muligt ved særlige Lovbestemmelser at hindre Personer med Kønssygdomme i at udføre eller beskæftiges ved bestemte Erhverv, i Særdeleshed Erhverv, hvor man kommer i direkte Berøring med Personer eller med Levnedsmidler, f. Eks. Bagerier og Mælkerier. For øvrigt mener jeg ogsaa, at Personer, der er beskæftigede ved Malkning, maa inddrages. Det drejer sig her ogsaa om Husassistenter og Barne- og Sygeplejersker. Udvalget har opgivet at indsætte nogen Bestemmelse herom, idet man siger, at Smittefaren er meget ringe, naar blot elementære Regler for Renlighed overholdes. Men det er netop det, der er Humlen, at disse Personer, som sjusker med sig selv i anden Henseende, ogsaa sjusker med de elementære Regler for Renligheds Overholdelse. Jeg mener derfor, det vil være nødvendigt i Udvalget at overveje, om det er muligt paa en eller anden Maade at sikre sig imod Smitten. Jeg forstaar godt, at man er betænkelig fra Udvalgets Side, fordi de smittede herved afskrækkes fra at søge Behandling, men man maa alligevel ogsaa tænke paa Hensynet til deres Sundhed, som er afhængige af dem, og jeg ønsker derfor, at man tager Problemet op.

I § 9, Stk. 2, og § 10, Stk. 2, siges der, at i Tilfælde, hvor Patienten er under 15 Aar, skal Lægen give Forældrene Underretning, og derom kan formentlig alle blive enige. Der staar desuden, at naar Patienten er mellem 15 og 18 Aar, kan Lægen give Forældremyndighedens Indehaver Underretning. Jeg ønsker her at rejse det Spørgsmaal, om der i Stedet for „kan“ bør staa „skal“. Jeg kan meget vel indse Betænkeligheden ved det. Det er igen det samme, at mange vil være bange for at melde sig til Behandling, hvis de tror, at Far og Mor faar det at vide, og jeg indrømmer, at det er et tungtvejende Argument. Men paa den anden Side er der det Argument, at mange Forældre ikke aner, hvad det er, deres Pigebørn er ude i. Tag f. Eks. de 5 16-aarige, der blev grebet i National-Scala; de bliver saa sendt hjem, men der er ingen, der behøver at fortælle Forældrene, hvad det er, man har fundet deres Børn ude i, og det kan jo ikke hjælpe noget — 16 Aars Pigebørn, det er Børn. Jeg mener derfor, det er nødvendigt at tage det Spørgsmaal op igen og se paa det fra begge Sider, om

der skal staa „kan“, eller om der bør staa „skal“.

Lovforslaget søger at effektivisere Kønssygdommenes Bekæmpelse ved at centralisere Behandlingen, saadan at Embedslægen staar i Opgavens Centrum med Bistand af de visiterende Læger og nu — som noget nyt — af en Speciallæge, hvis Omraade dog, synes jeg, i Lovforslaget ikke er ret præciseret over for Embedslægens. Man kan indvende imod denne Centralisation, at man derved hindrer Patienterne i at søge deres egen Læge. Det gør man imidlertid ikke alligevel, idet enhver har Lov at søge sin egen Læge, blot ikke paa det offentlige Regning. Jeg gad nu vide, om det ikke er saadan, at mange af dem, der lider af Kønssygdomme, generer sig for at gaa til en, de kender, altsaa ogsaa deres sædvanlige Læge, og hellere søger andetsteds hen. Det er ikke sikkert, det betyder saa meget, for den, for hvem det betyder noget, kan jo alligevel gaa til sin sædvanlige Læge. Jeg mener, at det, man naar ved Centraliseringen, er meget væsentligt, nemlig dette, at naar faa Mennesker faar Patienterne under Behandling, har de større Mulighed for at opspore Smittekilderne, eftersom disse Smittekilder sikkert bestandig kommer igen og igen.

I København, paa Frederiksberg og i Aarhus er der oprettet Klinikker for ambulante Behandling af Kønssygdomme. Udvalget har rejst det Spørgsmaal, om der ikke bør oprettes langt flere, og dette vil jeg gerne støtte. Jeg vil gerne benytte Anledningen til at fremhæve, at jeg tror, der findes alt for faa af disse Klinikker, og jeg vil i denne Forbindelse nævne, at man i Sverige skal have en Klinik for hver 20 000 Indbyggere.

Ifølge Oktoberloven blev man idømt en Bøde, hvis man udeblev fra paabudt Undersøgelse og Behandling. Dette Lovforslags § 14, Stk. 1, erstatter dette med at give Adgang til Tvangsfremstilling ved Politiet. Det mener jeg er langt effektivere og langt bedre, fordi, som jeg sagde før i anden Forbindelse, en Bøde tit ikke spiller nogen som helst Rolle. Ligeledes mener jeg, det er rigtigt, at der nu gives Politimesteren Adgang til at tvangsindlægge i de Tilfælde, som Loven her foreskriver, hvor Faren for Smitte er meget stor, fordi Patienterne ikke overholder Forskrifterne.

Hvad det sidste Problem, det, som er rejst i § 16, angaar, om, hvem der skal betale, mener jeg, at Indenrigsministerens Ændring af Udvalgets Indstilling er rigtig, idet det nu bliver baade den ambulante